

red. Heermeistre juures tööteti linna peale selle üle kaebutust ja tema läksis wara ja tütreid neile tagasi anda, selle singitused ja omad need oleksivad. Raekohus pidas aga floostre wara üleüldiselt kiriku waraks, mis niisamati puhasstatud Ewangeli kiriku omaks langema peaks, nagu kirik ise. Nunne-de-kohta vastas Raekohus, et floostre valitsus floostre uksi luttus pidada võiks, siis ei peaseks ütski välja.

Heinakuu 2. pääval 1825 sai Wolmaris Maapäew peetud ja seal pidiwad need asjad seletatud saama. Mõlemad jäiwad oma pärimiste peale kindlaks ja ühendus maa ja linnade vahel kippus lagunema. Viimaks sai otsuseks tehtud, et asjad nenda jäätswad, kuid sel pääval seisivad. Edasi ei peaks ükski sellel teel enam astuma, kuni tuloval Konzilil Keisri Majestäti ja Rooma riigi seisuste poolest jäädawat otsust tehtud saaks.

Aegade käigud andsiwad köige selle peale foguni teist vastust. Pea oli ennast Ritterelts ja tölk maa Ewangeli usutunnistuse poolse heitnud, nagu küll ka juba Heermeister Wolter von Plettenberg omas südames oli, seda aga mitte awalikult tunnistada ei usaldanud, et Piiskopidega mitte veel suurem tüli ei töuseks. Pärast tema surma muutsiwad ennast aead. Ritterelts lagunes; Liivimaa langes Poolamaa, Gestimaa Rootsi Ku-

ningriigi külge. Rooma Keisri Majestätil ega riigi seisustel ei olnud siin enam ühtegi seletada ega otsust teha.

Tallinna linna selle aegse ilmaliku ja waimuliku valitsusele jäab see liikumata oju, et siin Ewangeli usutunnistus wähema läroga ja tüliga valitsema sai, kui ühegis teises paikas. Ja fuidas Tallinnas ja Gestimaa üleüldse ennast se suur kiriklik muutus tasavemast ja sügavamast, täides Ewangeli waimus lõrvas, nenda on Gestimaa ka edaspidi se õnn olnud, et lõigest kirikluskülastusest kõrvale jäi. Riia linn ja Liivimaa olid Poola valitsuse alla langenud ja neil oli Roomlaaste ja Jesuiitlaste poolest palju fannatada, kes Poola Kuningafojas vägewad olid. Ja ta pärast on meie ligem kodumaa oma pealinnaga kirikluskülast tormist õõtsutamata jäanud.

Meile aga, kes meie oma usutunnisliku esivanemate lapsed ja perejad oleme, meise figib sellest pühja kohus, seda wara selleksama rahulise, tasase ja kindla meelega alles hoida ja oma järeltulijatele päranduseks jäätta, nagu see meile saadetud ja päranduseks jäätud on!